

В пети брой на списание "Прозорец" от 2003 г. описах двадесет и петгодишния си безцелен живот.¹ Пет години от него преминаха в отчаяна борба с тежката наркотична зависимост от хероина. Свободата, която получих чрез намесата на Господ Иисус Христос в живота ми, отвори нов прозорец към света. Възвърнаха се детската ми свобода и стремежът към живот, желанието да се реализирам и да участвам в обществото като пълноценна личност.

симо че вече не съм сам, а с Бога в сърцето си. Не подозирах че Сатана ще продължава да ме преследва, че ще се опитва да ми пречи да прославям Христос в живота си и да ме влита отново в мрежата си.

Продължавах да ходя на служби в църквата, където повярвах, но жаждата и интересът ми да познавам Бога се усилиха толкова, че започнах да посещавам и други църкви. Първо отидох в харизматичната църква на Пламен Цолов "Ново поколение". Запознах се с едно вярващо момче и приех поканата му да посетя неговата църква. Реших, че щом и той вярва в Бога, заедно можем да израстваме в познанието за Него и да си посещаваме църквите. Така той дойде в моята, а пък аз отидох с него в неговата. От самото начало забелязах различия в начина, по който се водят богослуженията. Това, което ме привлече силно, бе силната музика в стил рок. Допадна ми, защото, преди да повярвам, слушах такава музика и много се зарадвах, когато

Бях повярвал само преди два месеца и още не бях запознат с основните истини на Библията. Не знаех, че всичко, от което се нуждая, вече го бях получил в момента, когато приех Господ Иисус Христос, и че ако не съм получил дарбата да говоря непознат или т. нар. ангелски език, то е, защото Бог така е решил. Тогава знаех само, че съм спасен и се радвах на живота и на промяната, която Бог беше започнал да извършва в мен. Така реших и аз да искам тази дарба от Светия Дух.

Настоятелно я исках в продължение на седмица. Братя и сестри от църквата "Ново поколение" полагаха ръце върху мен, за да получа дарбата. При едно от поредните полагания на ръце усетих замаиване. Това състояние ми беше познато. Беше подобно на наркотичната тръпка. Не след дълго започнах да говоря неразбираеми думи и да се смея. Смехът беше неконтролируем. Братята и сестрите ми обясниха, че това е ангелски смях. Състоянието ми беше подобно на онова, което изпитвах, когато се надрусвах с марихуана. Всичко ми изглеждаше толкова ефирно и светло.

АЗ БЯХ ЕД

намерих нещо познато в църквата. Направи ми силно впечатление, че тези хора говореха на някакъв непознат, напълно неразбираем език. Когато попитах моя приятел какво означава всичко това, той ми отговори, че също има тази дарба да говори на език, че това е дарба от Бога и аз мога да я получа, стига да искам. Това било свидетелство, че Светият Дух е в мен.

Почувствах се някак си ошеметен, че Бог не е дал и на мен такава дарба като на всички други.

¹ Свидетелството може да прочетете на адрес: <http://prozorec.bg/2003.html> - Б. Крачунов, „Аз бях един от тях“.

Зарадван от новата дарба, продължих да ходя в баптистката църква, където повярвах, но не споделях с никого за "дарбата" си. В "Ново поколение" ми бяха казали, че в моята църква има други разбирания и няма да ме разберат. И така продължих да посещавам тези две църкви и не след дълго започнах да ходя и в трета - "Прелом", която също бе харизматична. В "Прелом" атмосферата беше същата както в "Ново поколение". След като приех Христос като Спасител, въпреки освобождаван от хероиновата зависимост, все още продължавах да пуша. Не след дълго по време на едно богослужение в църква

В основата на тази мотивация да живея новия си живот беше стремежът да познавам моя Бог и Спасител Иисус Христос. Придобитата свобода ми даде спокойствие и бързо забравих всички окултни връзки и опасности, които съществуваша, незави-

"Прелом" получих "освобождение" от цигарите.

Докато си седях на стола в църквата, през мен премина вълна - странно усещане - и отново ме завладя ефирното състояние. Тръгнах си за вкъщи свободен и радостен. Но много бързо останах разочарован от освобождението, защото още на другия ден пак запалих цигара. Нямах сили да противостоя на изкушението. Задах си логичния въпрос: що за освобождение е това? Помислих, че причината е в мен и че съм оскърбил Бога. Започнах да се самообвинявам. Но отново изплува въпросът: защо Бог ме освободи от героина и нямаше рецидив, а след освобождението от цигарите на другия ден всичко се повтори, все едно, че Той изобщо не се е докосвал до моя проблем. Обхванах ме съмнения. Допитах се до един брат от баптистката църква, където бях повярвал, и той ми обясни измамата, която съм приел, и че съм попаднал под влиянието на измамлив дух. Думите му ми направиха силно впечатление. Имах доверие на този брат, чрез него бях повярвал и бях приел Исус Христос за Спасител.

Това беше моментът, от който започнах да изследвам състоянието си. Продължавах да посещавам и трите църкви, но веднъж, когато отидох в баптистката църква, погледа ми срещна погледа на пастира и нещо ме преряза дълбоко в сърцето. Не можех да издържа на погледа му. Вече със сигурност знаех, че нещо с мен не е наред. Постепенно започнах кошмарни сънища, събуждах се посред нощ и започвах да говоря на чуждия език, без изобщо да го искам. Започнах напратчиви мисли за самоубийство и какво ли не още. С всеки изминал ден измамливото кръщение започна все поясно да показва лицето си. Стигнах до момент, когато вече не можех да спя от напратчиви мисли и съмнения. Чувствах се като шизофреник,

не знаех кой съм всъщност. Изчезнаха мирът и радостта от спасението ми. Чувствах се емоционално приповдигнат само на богослуженията в "Ново поколение" и "Прелом", а през останалото време през седмицата бивката продължаваше. Цяла седмица воювах срещу напратчиви мисли от всякакъв род и не разбирах откъде идват, а на неделната служба намирах временен покой, след което всичко започваше отново. Мислех си, че се боря против Сатана и че съм на страната на Бога, и че тези борби са нещо нормално, но всъщност не разпознавах другото лице на същия измамлив дух, който бях приел. В ума ми идваха богохулни мисли, а аз се измъчвах, смятах, че са лично мои. Това беше една голяма лъжа с цел демонът да ме смаже. Все още не разпознавах характера му - изявяваше се като добър и си играеше с чувствата ми, а другата му страна бе да ме тормози, да ме лишава от мир и радост. Недостатъчното ми знание и все още ниският ми духовен ръст бяха най-големият ми коз да ме манипулира и лъже.

Сега, след три години, ясно разграничавам заблудата, защото разпознавам водителството на Христовия Свет Дух, но тогава възприемах надмощието на чувствата и импулсите на душата ми като гласа на Божият Дух. Всичко беше на емоционална основа - чувствата ми се надигаха, а след това спадаха. Започнах да живея според усещането си и постоянно се стремях да бъда в приповдигнато "духовно" състояние. Вместо да се задълбочавам в изучаването на Божието Слово,

ИН ОТ ТЯХ

НА ЕДНО ОТ БОГОСЛУЖЕНИЯТА ВИДЯХ ДА ПОЛАГАТ РЪКА ВЪРХУ МОМЧЕ, КОЕТО ПАДНА НАЗАД И ОСТАНА ДА ЛЕЖИ НА ЗЕМЯТА. НЕ СЛЕД ДЪЛГО И АЗ СЕ ПОДЛОЖИХ НА ТОВА ПРЕЖИВЯВАНЕ.

очаквах някой да ми каже, че има откровение или че Бог му е говорил нещо за мен. На едно от богослуженията видях да полагат ръка върху момче, което падна назад и остана да лежи на земята. Не след дълго и аз се положих на това преживяване - да лежа на земята и да "почивам в духа". Вече не ми беше достатъчно да полагат ръце върху мен или да ми пророкуват, очаквах да усещам "светия дух". Така се ръководах от усещането, а не от вярата си.

Един ден реших да се обадя на брата, чрез когото повярвах, и да го поздравя. Между другото, съвсем бях престанал да ходя в баптистката църква, където Христос ме спаси. Духовното ми състояние си оставаше на нивото на новороденото, но за сметка на това за месец и половина бях "израснал" доста душевно.

Срещнахме се и поговорихме като цяло за моя живот и за неговия живот с Бога. Накрая той отново ми каза, че съм измамен и че мога да се освободя от това духовно кръщение, като изпитаме духа у мен дали е Христовият Свет Дух. Първата ми мисъл беше, че така ще похуля Светия Дух и ще загубя спасението си. След продължителен разговор и подробно разглеждане на пасажи от Библията, свързани с изпитването на духовете, осъзнах, че Бог не би ме изоставил само защото искам да науча истината и да придобия свобода. Съгласих се да изпитам дали духът у мен е от Бога и реших, ако не е от Него, да приложя отречение, за да си върна свободата.

След като взех това решение, завършихме с молитва и всеки си тръгна, като се уговорихме в кой ден да се видим и да изпитаме на практика духа, а дотогава продължаваме да се молим.

От този момент в живота ми настъпи абсолютен ад. Лукавият започна да показва истинското си лице. Не можех да се позная. Никога не съм се чувствал

вал така ужасно. До срещата ни имаше три дни. Няма да се впускам в подробности, но ще сподея, че през това време не съм спал нито минута. Ако някога съм бил разкъсан от вътрешни противоречия, натрапчиви агресивни мисли или убийствени съмнения, беше тогава. Времето буквално спря. Дори докато бях наркоман, психическата ми зависимост в най-тежките дни не е била толкова болезнена. Вече със сигурност знаех, че съм прихванал "нещо", от което трябва да се освободя. Битката продължи до последно, дори по пътя към срещата с брата. Умът ми постоянно беше обстрелван от лъжи, че се заблуждавам и затова съм в такова положение, че тук реагира Светият Дух, който е оскърбен. Появяваха се хулни мисли против брата, че той иска да ограби благословието, което имам, че ми завижда и т.н.

Влязох в църквата и останах на богослужението, като с нетърпение очаквах края му, за да се подложя на проверката за това кръщение. След ужасните три дни копнеех с цялото си сърце за свобода. На моменти изпитвах необясним натрапчив страх без ясна причина. След богослужението с брата и с пастира се отделихме в една стая. Нямах никакви очаквания какво ще се случи, просто бях с отворено сърце да позная истината. След тези

битки истински жагувах за свобода, гушата ми беше изцедена. Проведохме кратък разговор и се изправихме за молива. Пастирът ме покани да се помоля на Бога чрез "дарбата", която имах, т.е. на непознатия език. Когато се изправихме и аз реших да проговоря, за мое голямо учудване нищо не се получи. "Дарбата" не се прояви. Опитах отново, но нищо. Духът се правеше на обиден и не искаше да проговори. Тогава умът ми започна да се прояснява и придобих все по-голяма увереност, че съм бил измамен. Ако това наистина бе Светият Дух, нима Той нямаше да се прояви и да прослави Христос с "дарбата", която ми е дал? До този момент умът ми не действаше в друга насока освен да очаква усещане, а за това трябваше да полагат ръце върху мен, да падам на земята и да "почивам в духа". През цялото време докато говорехме, изпитвах свършен мир и спокойствие - състояние, което не бях преживявал вече месец и половина. А и от доста време разговор не ме беше предизвиквал така за размисъл. Не беше нужно някой да ме убеждава повече, получих вътрешно свидетелство и увереност, че това е правилният път и че сега Бог е в основата на освобождението ми. Изчезнаха всички лъжи, че хуля Светия Божи Дух, придобих радост и спокойствие.

ЧУВСТВАХ СЕ ЕМОЦИОНАЛНО ПРИПОВДИГНАТ САМО НА СЛУЖЕНИЯТА В „НОВО ПОКОЛЕНИЕ“ И „ПРЕЛОМ“, А ПРЕЗ ОСТАНАЛОТО ВРЕМЕ ПРЕЗ СЕДМИЦАТА БИТКАТА ПРОДЪЛЖАВАШЕ

След всичко това настирът се помоли за мен с полагане на ръка, но с Божията благословия и на разбираем език, а не с непонятни думи, както често се молеа за мен в другите две църкви. Молитвата ме увери още повече в истинността на служението, което извършихме. Рагвам се, че чрез нея Бог прояви милост и ми даде богатост, за да се проясни умът ми, който дотогава беше затворен за Божиите истини и откровения. Следващата стъпка беше едно осъзнато и искрено отричане от окултната връзка с нечистия дух, който бях приел чрез лъжа и измама. След отричането от измамливия дух и това лъжекръщение (думите ми бяха насочени пряко към демона) Бог ми даде абсолютна победа, свобода и мир. Благодарихме на Господ Иисус Христос и аз си тръгнах за вкъщи.

ЖИВОТЪТ МИ СЕ НОРМАЛИЗИРА, ВРЪЗКАТА С МОЯ ИЗКУПИТЕЛ СЕ ЗАДЪЛБОЧАВАШЕ И ПРОДЪЛЖАВА ДА СЕ ЗАДЪЛБОЧАВА ДО ДНЕС. СЕГА СЪМ НАПЪЛНО УДОВАЕТВОРЕН ОТ ЖИВОТА С ХРИСТОС.

Прибрах се с радост и за първи път от толкова време заспах спокойно. Мислите, които се връзваха в ума ми, като постоянно ми натрапваха името Иисус Христос, изчезнаха. Започнах да познавам гласа на Светия Христов Дух в дълбочина, от гуха ми към ума ми, като знание и яснота. И този глас беше безкрайно различен от обсебвачите, натрапчиви мисли за Иисус Христос - мисли без съдържание. Заг тях стоеше само жаждата за усещане, не и желанието за дълбоко познание на Бога, което беше притъпено след измамното кръщение.

Започнах все по-ясно да виждам и да осъзнавам заблудата, в която Сатана ме впримчи. Животът ми се нормализира, връзката с моя Изкупител се задълбочаваше и продължава да се задълбочава до днес. Сега съм

напълно удовлетворен от живота с Христос. По времето, когато бях под влияние на измамливите духове, не изпитвах удовлетворение. В ума си няхах постоянен мир и спокойствие, все нещо търсех, чувствах, че нещо ми липсва, но не осъзнавах какво. Липсваха ми истинските взаимоотношения с Бога.

След като Иисус Христос ме освободи от робството на наркоманията и измамливото кръщение, Неговото свръхестествено действие в живота ми продължи. Докато бях наркоман, от мръсна спринцовка се бях заразил с вируса на хепатит С. Когато този вирус се развие, преминава в цирроза. Лекува се в редки случаи при химиотерапия чрез интерферон. Но Бог отново прояви милост към мен. След молитва и помазание с елей според Свещеното Писание Иисус Христос премахна вируса и сега съм напълно излекуван. Този Иисус Христос, към Когото се обърнах, за да изпитам дали духът е от Него, с риск да Го оскърбя, точно Той ме изцели както физически и душевно, така и разчупи духовните окови, в които Сатана ме беше завързал отново.

Сега прославям Христос с гарба да свиря на музикални инструменти и духовната гарба да разпознавам духовете. Дарби, които Той ми е дал по собствена воля и които ми предстои да развивам. Големите амбиции за мощно служение, силно помазание и пророчески дарби, които мечтаех да имам, всичко угасна. Това си бяха човешки амбиции, просто липсата на истински живот с Христос избиваше в различни комплекси за самоизява, като мис-

лех, че търся Христовото, а всъщност си беше лично моето. Много пъти се чудех защо, след като търся Неговата слава, нямам отговор от Него и не постигам целите си, а напротив, всичко се срутваше, няхах сили, липсваше ми постоянство, бях обезсърчен, няхах постоянна цел, носех се и се разбивах като морска вълна. Принуждавах Бог да благоволява в моите амбиции и планове, без да осъзнавам, че съм воден от измамлив дух, който, както ме привдигаше емоционално, така и ме обвиняваше, че нищо не постигам и нищо не става от мен. Но Бог в милостта Си отново и отново рушеше всички мои стратегии и ме връщаше в началното състояние с цел да се замисля и да преразгледам живота си.

Рагвам се, че Бог ми разкри всички тези истини и че сега живея един живот, построен на канарата Христос. Щастлив съм, че мога да Го прославям с послушание и вслушване в гласа на Светия Дух, а не в големите чудеса и знамения. Чудесата и знаменията Той върши само по решение на Своята воля. При едни истински взаимоотношения с Него Той знае как да прослави името Си и да яви Своята сила и слава чрез мен.

В момента завършвам обучението си по богословие и живея благословен живот с перспектива за бъдеща реализация. Искам да продължа образованието си в сферата на психологията.

Борислав Крачунов